

Vec C-454/23

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacie poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

18. júl 2023

Vnútroštátny súd:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostrasias

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

19. jún 2023

Žalobca:

K.A.M.

Žalovaná:

Cyperská republika

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Žaloba, ktorou žalobca vo veci samej napáda rozhodnutie Anatheoritikis Archis Prosfygon (Úrad pre kontrolu utečencov, Cyprus) z 30. júla 2019, ktorým sa zamietlo jeho odvolanie podané v správnom konaní proti rozhodnutiu Ypiresia Asylou (Migračný úrad, Cyprus) z 12. apríla 2019 o odňatí postavenia utečenca, ktoré žalobcovi priznal tento úrad.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad článku 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95 s ohľadom na primárne právo Únie a medzinárodné právo - článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. Možno ustanovenia článku 14 ods. 4 písm. a) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany, podľa ktorých postavenie utečenca možno zrušiť, ak existujú primerané dôvody považovať danú osobu za nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu ochrany, vykladať s ohľadom na ustanovenia článku 78 ods. 1 ZFEÚ, Ženevský dohovor o právnom postavení utečencov a článok 18 Charty základných práv EÚ týkajúci sa práva na azyl v tom zmysle, že umožňujú odňať postavenie utečenca v súvislosti s predchádzajúcim konaním alebo domnelými činmi, ktorých sa utečenec mal dopustiť pred jeho vstupom do krajiny ochrany, ku ktorým došlo mimo krajiny ochrany a ktoré nepredstavujú správanie, ktoré je dôvodom na vylúčenie postavenia utečenca so zreteľom na ustanovenia o vylúčení uvedené v článku 1 časti F Ženevského dohovoru a článku 12 smernice 2011/95, kde sa taxatívne vymedzujú dôvody, pre ktoré možno určitú osobu vylúčiť z postavenia utečenca?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, je takto vykladaný článok 14 ods. 4 písm. a) zlučiteľný s článkom 18 Charty a s článkom 78 ods. 1 ZFEÚ, z ktorých okrem iného vyplýva, že sekundárne právo Únie je v súlade so Ženevským dohovorom, ktorého ustanovenie o vylúčení uvedené v článku 1 časti F je formulované taxatívne a treba ho vykladať reštriktívne?

3. Aký je výklad pojmu „nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu“ v súvislosti s uplatňovaním článku 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95/EÚ s ohľadom na mimoriadne vysoký štandard rovnakého pojmu uvedeného v článku 33 ods. 2 Ženevského dohovoru a na závažné dôsledky pre utečenca, ktorého postavenie sa

odníma, a mohol by uvedený článok konkrétne zahŕňať posúdenie nebezpečenstva vo vzťahu k údajným činom alebo konaniu, ktoré mali predchádzať vstupu do krajiny ochrany? Mohol by pojem „nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu“ v kontexte uplatňovania článku 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95/EÚ zahŕňať činy alebo konanie utečenca, ku ktorým nedošlo v danom štáte?

Príslušné ustanovenia medzinárodného práva

Dohovor o právnom postavení utečencov prijatý v Ženeve 28. júla 1951 (ďalej len „Ženevský dohovor“): článok 1 časť F

Príslušné ustanovenia práva Únie a judikatúra Súdneho dvora

Zmluva o fungovaní Európskej únie: článok 78 ods. 1.

Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“): článok 18.

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60): odôvodnenia 49 a 50 a článok 2 písm. o).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9): článok 12 ods. 2 a článok 14 ods. 4.

Rozsudky z 9. novembra 2010, B a D (C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661); zo 4. apríla 2017, Fahimian (C-544/15, EU:C:2017:255); zo 14. mája 2019, M a i. (Odňatie postavenia utečenca) (C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403); zo 6. októbra 2020, La Quadrature du Net a i. (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791); zo 6. októbra 2021, W.Ž. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie) (C-487/19, EU:C:2021:798), a z 22. septembra 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság a i. (C-159/21, EU:C:2022:708).

Príslušné vnútroštátne predpisy

Zákon o utečencoch z roku 2000 (L. 6(I)/2000): § 6A ods. 1, 1A a 2.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Dňa 29. decembra 2018 vstúpil žalobca neoprávnené cez okupované územia na územie Cyperskej republiky. Dňa 10. januára 2019 požiadal o priznanie

medzinárodnej ochrany. V dňoch 18. januára a 20. marca sa so žalobcom, ktorý bol zadržaný, uskutočnili pohovory na účely preskúmania jeho žiadosti.

- 2 Dňa 28. januára 2019 poslal Protiteroristický úrad (Cyprus) Migračnému úradu list s dôvernými informáciami, v ktorom upozornil na nebezpečenstvo súvisiace s týmto žiadateľom.
- 3 Migračný úrad na záver preskúmania žiadosti podanej žiadateľom rozhodol, že mu prizná postavenie utečenca. Jeho žiadosť však zamietol riaditeľ Migračného úradu, a to na základe § 6A ods. 1 písm. c) zákona o utečencoch, podľa ktorého sa „postavenie utečenca odníme v prípade, že riaditeľ... usúdi, že dotknutá osoba predstavuje z primeraných dôvodov nebezpečenstvo pre bezpečnosť republiky“.
- 4 Konkrétne sa v rozhodnutí Migračného úradu podrobne vysvetľovali tvrdenia uvedené žiadateľom v jednotlivých fázach konania o jeho žiadosti o azyl, ktoré sa delili na tri základné skutočnosti, t. j.: (i) marocká štátna príslušnosť žiadateľa; (ii) jeho náboženský status ateistu; a (iii) údajné obavy žiadateľa z prenasledovania v prípade jeho návratu do Maroka, a to z dôvodu jeho ateistického vyznania.
- 5 Po posúdení vnútornej dôveryhodnosti žiadateľa a vykonaní nezávislého vyšetrovania s cieľom zhromaždiť informácie týkajúce sa situácie v Maroku, pokiaľ ide o náboženské záležitosti a zaobchádzanie s ateistami a inými spoločenskými menšinami, Migračný úrad súhlasil s argumentáciou žiadateľa v súvislosti so všetkými uvádzanými skutočnosťami.
- 6 Na základe § 6A ods. 1 písm. c) zákona o utečencoch a s prihliadnutím na listy Úradu pre register obyvateľstva a prisťahovalectvo a tiež Protiteroristického úradu, podľa ktorých sa žiadateľ považuje za osobu nebezpečnú pre cyperskú spoločnosť a pre bezpečnosť republiky, však Migračný úrad rozhodol, že postavenie utečenca žiadateľovi odníme.
- 7 Oznámenie Migračného úradu o zamietnutí žiadosti žalobcu bolo žalobcovi doručené 16. apríla 2019.
- 8 Žiadateľ podal odvolanie v správnom konaní na Anatheoritiki Archi Prosfygon (Úrad pre kontrolu utečencov), ktorý vo veci rozhodol 30. júla 2019 tak, že rozhodnutie Migračného úradu potvrdil, pričom konštatoval, že žiadateľ preukázal splnenie podmienok potrebných na priznanie postavenia utečenca z náboženských dôvodov. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sa považuje za osobu nebezpečnú pre cyperskú spoločnosť a pre bezpečnosť republiky, však uvedený Úrad dospel tiež k záveru, že nie je oprávnený získať priznanie postavenia utečenca a jeho postavenie utečenca by sa preto malo odňať podľa § 6A ods. 1 písm. c) a § 6A ods. 1 zákona o utečencoch.
- 9 Dňa 14. októbra 2019 podal žiadateľ žalobu na Dikastirio Diethnous Prostatias (Správny súd pre medzinárodnú ochranu, Cyprus), ktorou navrhol vyššie uvedené rozhodnutie Úradu pre kontrolu utečencov zrušiť.

- 10 Žiadateľ, ktorý bol obmedzený na osobnej slobode, bol prepustený 24. februára 2020 po tom, čo jeho žiadosti o prepustenie vyhovel Anotato Dikastirio (Najvyšší súd, Cyprus).
- 11 Dňa 21. apríla 2021 poslal právny zástupca žalobcu žiadosť o vydanie uznesenia podľa článku 267 ZFEÚ s cieľom predložiť Súdnemu dvoru niekoľko prejudiciálnych otázok uvedených v prílohe predmetnej žiadosti.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 12 Hlavným argumentom žalobcu je, že Súdnemu dvoru by sa mala predložiť otázka s cieľom určiť, či ustanovenia článku 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95, podľa ktorých postavenie utečenca možno zrušiť, ak existujú primerané dôvody považovať danú osobu za nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu ochrany, [možno vykladať] v tom zmysle, že umožňujú odňať postavenie utečenca v súvislosti s predchádzajúcim konaním alebo domnelými činmi, ktorých sa utečenec mal dopustiť pred svojim vstupom do krajiny ochrany mimo krajiny ochrany a ktoré nepredstavujú správanie, ktoré je dôvodom na vylúčenie z postavenia utečenca, ani ich nemožno zahrnúť do článku 33 Ženevského dohovoru ako konanie predchádzajúce vstupu do krajiny ochrany.
- 13 V prípade kladnej odpovede na predchádzajúcu otázku sa kladie otázka, či predmetný výklad rozširuje taxatívny výpočet prípadov, v ktorých je možné vylúčenie z postavenia utečenca v zmysle Ženevského dohovoru.
- 14 Cyperská republika, zastúpená Migračným úradom (ďalej len „žalovaná“), navrhuje žalobu zamietnuť. Namieta pritom, že nie je splnená nijaká z podmienok na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru, stanovených v článku 267 ZFEÚ, najmä podmienka týkajúca sa neexistencie súdneho opravného prostriedku podľa vnútroštátneho práva.
- 15 Žalovaná uvádza, že článok 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95 je jednoznačný, pričom na prejednávanú vec sa v každom prípade vzťahuje článok 14 ods. 5 tejto smernice. Okrem toho § 6A zákona o utečencoch je zosúladený s uvedenou smernicou a umožňuje odňatie postavenia utečenca v priebehu skúmania žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej žiadateľom. Žalovaná napokon poznamenáva, že žalobca nemôže žiadať Súdny dvor o preskúmanie súladu sekundárneho práva s medzinárodným právom, ale len so zmluvami a s primárnym právom.
- 16 Žalovaná ďalej uvádza, že pojem „nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu“ bol predmetom výkladu v rámci práva Únie, pričom otázky národnej bezpečnosti patria do výlučnej právomoci členských štátov.
- 17 Žalovaná tiež namieta, že zámerom žalobcu je, aby Súdny dvor na základe jeho žiadosti preskúmal otázky týkajúce sa zlučiteľnosti vnútroštátneho práva a práva Únie, na čo Súdny dvor nie je príslušný.

- 18 Žalovaná rovnako konštatuje, že skúmanie zlučiteľnosti práva Únie so Ženevským dohovorom, ktoré je predmetom druhej prejudiciálnej otázky, je mimo rámca pôsobnosti článku 78 ZFEÚ, a že tretia prejudiciálna otázka nie je na účely predmetnej problematiky relevantná.
- 19 Okrem toho žalovaná zdôrazňuje, že vzhľadom na existenciu judikatúry vo veci výkladu dotknutého ustanovenia práva Únie vnútroštátny súd nie je povinný položiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru, pretože by to viedlo k priesťahom pri prejednaní veci a pri riadnom výkone spravodlivosti.
- 20 Žalobca zdôrazňuje, že hoci je polozenie prejudiciálnych otázok vecou voľnej úvahy vnútroštátneho súdu, ide o nevyhnutný úkon, ktorý tomuto súdu umožní vydať rozhodnutie, najmä pokiaľ ide o výklad ustanovení smernice 2011/95 s ohľadom na ustanovenia ZFEÚ a Ženevského dohovoru, keďže tento dohovor predstavuje základ celej spoločnej európskej azylovej politiky.
- 21 Žalobca ďalej uvádza, že podmienka „neexistencie súdnych opravných prostriedkov podľa vnútroštátneho práva“ sa vzťahuje na prípady povinného podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania súdom, ktorého rozhodnutie nemožno napadnúť opravným prostriedkom, nie na návrh, o aký ide v prejednávanej veci. Žalobca tiež spresňuje, že „Súdnemu dvoru naopak prináleží poskytnúť vnútroštátnemu súdu, ktorý sa na neho obrátil s návrhom na začatie prejudiciálneho konania, výkladové prvky práva Únie, ktoré sa môžu ukázať ako potrebné na vyriešenie sporu vo veci samej, pri súčasnom zohľadnení údajov, ktoré obsahuje rozhodnutie vnútroštátneho súdu, pokiaľ ide o vnútroštátne právo uplatniteľné na uvedený spor a na skutkové okolnosti, ktorými sa tento spor vyznačuje“ [rozsudok zo 6. októbra 2021, W.Ž. (Senát Najvyššieho súdu pre mimoriadne preskúmanie a veci verejné – Vymenovanie), C-487/19, EU:C:2021:798, bod 78].
- 22 V súvislosti s tvrdením žalovanej, podľa ktorého je cieľom druhej prejudiciálnej otázky preskúmať zlučiteľnosť práva Únie so Ženevským dohovorom, žalobca ďalej poznamenáva, že podľa samotného článku 78 ods. 1 ZFEÚ musí byť spoločná azylová politika v súlade so Ženevským dohovorom. Okrem toho žalobca cituje príslušnú judikatúru Súdného dvora [rozsudok zo 14. mája 2019, M a X (Odňatie postavenia utečenca), C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403)], v ktorom Súdny dvor čiastočne rozhodol o zlučiteľnosti smernice 2011/95/EÚ so Ženevským dohovorom. Treba tiež zdôrazniť, že uvedené prejudiciálne otázky sú zamerané na výklad práva Únie, a nie vnútroštátneho práva či zlučiteľnosti vnútroštátneho práva s právom Únie.
- 23 Pokiaľ ide o pojem „nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu“, Súdny dvor podľa názoru žalobcu pri viacerých príležitostiach skutočne poskytol výklad tohto pojmu, vždy však s ohľadom na okolnosti a skutkový stav každého konkrétneho prípadu, a preto stále chýba výklad týkajúci sa rozsahu pôsobnosti článku 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95. Žalobca navyše zdôrazňuje rozpor v tvrdeniach žalovanej, podľa ktorej predmetný pojem na jednej strane patrí do výlučnej

právomoci členských štátov, na druhej strane už bol predmetom výkladu v rámci práva Únie.

- 24 V reakcii na uvedené žalovaná uvádza, že článok 33 Ženevského dohovoru sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, pretože v danom prípade neexistuje opatrenie o vyhostení žalobcu, ktorého právo na pobyt ostáva zachované až do rozhodnutia o jeho žalobe, a z tohto dôvodu nie je relevantné posudzovať zlučiteľnosť uvedeného článku s článkom 14 ods. 4 písm. a) smernice 2011/95.
- 25 Žalovaná tiež poukazuje na existenciu judikatúry Súdneho dvora, ktorou sa malo rozhodnúť o zlučiteľnosti práva na odňatie postavenia medzinárodnej ochrany a o tom, či toto právo predstavuje porušenie Ženevského dohovoru, pričom zároveň cituje judikatúru Súdneho dvora na podporu a odôvodnenie svojho stanoviska. Pokiaľ ide o pojem „nebezpečenstvo pre bezpečnosť štátu“, žalovaná vychádza na jednej strane z rozsudku zo 4. apríla 2017 (Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255) a z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát M. Szpunar vo veci Fahimian (C-544/15, EU:C:2016:908, body 47 až 79), na druhej strane vychádza z rozsudku zo 14. mája 2019, M. a i. (Odňatie postavenia utečenca) (C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403, body 105 až 112), a to na podporu svojho stanoviska, podľa ktorého nedochádza k rozporu medzi článkom 33 Ženevského dohovoru a sekundárnym právom, a teda ani primárnym právom. Žalovaná tiež odkázala na návrhy, ktoré predniesol generálny advokát M. Wathelet v spojených veciach M. a i. (C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2018:486, body 95 až 103), ktoré sa týkajú otázky zlučiteľnosti článku 14 ods. 4 smernice 2011/95 s článkom 18 Charty a s článkom 78 ods. 1 ZFEÚ.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 26 Účastníci konania sa podľa vnútroštátneho súdu zhodujú na tom, že skutočnosti, ktoré viedli k rozhodnutiu odňať žiadateľovi postavenie utečenca, sa týkajú konania a/alebo činov žiadateľa v minulosti, ktorých sa dopustil pred vstupom do Cyperskej republiky.
- 27 Vnútroštátny súd zohľadňuje judikatúru Súdneho dvora, na ktorú odkázal žalobca a ktorá podľa názoru tohto súdu preukazuje, že k položeniu podobných otázok už síce došlo v iných prípadoch, konkrétne otázky, ktoré vznikli vo veci samej, však ostávajú bez odpovede.
- 28 Vnútroštátny súd konkrétne odkazuje na rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 2019, M. a i. (Odňatie postavenia utečenca) (C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403). Vnútroštátne súdy položili Súdnemu dvoru otázku, či ustanovenia smernice 2011/95 umožňujúce členským štátom zrušiť alebo nepriznať postavenie utečenca predstavujú doložku o ukončení alebo vylúčení, ktorá nie je v Ženevskom dohovore. Súdnemu dvoru sa položila otázka, či sú sporné ustanovenia smernice 2011/95 platné so zreteľom na ustanovenia Charty a ZFEÚ, podľa ktorých musí byť azylová politika Únie v súlade so Ženevským dohovorem.

- 29 Súdny dvor potvrdil platnosť ustanovení smernice 2011/95 týkajúcich sa odňatia postavenia alebo odmietnutia priznať postavenie utečenca z dôvodov súvisiacich s ochranou bezpečnosti alebo spoločnosti hostiteľského členského štátu. Súdny dvor zdôraznil, že osoba, ktorá má opodstatnené obavy z prenasledovania vo svojej krajine pôvodu, neprichádza v dôsledku odňatia postavenia alebo odmietnutia priznať postavenie utečenca ani o postavenie utečenca, ani o práva, ktoré Ženevský dohovor takémuto postaveniu pripisuje, čím naznačuje, že pojem „postavenie utečenca“ v zmysle Ženevského dohovoru treba odlišovať od pojmu „postavenie utečenca“ tak, ako sa vymedzuje v smernici 2011/95.
- 30 Uvedeným rozsudkom Súdny dvor predovšetkým konštatoval, že hoci smernica 2011/95 zriaďuje európsky systém ochrany utečencov, jej základom je v každom prípade Ženevský dohovor, pričom jej cieľom je zabezpečiť úplný súlad s týmto dohovorom. Súdny dvor v danej súvislosti spresnil, že ak má štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti opodstatnené obavy z prenasledovania v krajine svojho pôvodu alebo pobytu, treba ho kvalifikovať ako utečenca v zmysle smernice 2011/95 a Ženevského dohovoru, bez ohľadu na skutočnosť, či sa mu formálne priznalo postavenie utečenca podľa smernice 2011/95. V tejto súvislosti Súdny dvor jednak poznamenal, že smernica 2011/95 vymedzuje „postavenie utečenca“ ako priznanie postavenia utečenca členským štátom, jednak uviedol, že takýto úkon je len deklaratórny a nejde o konštitutívny prvok postavenia utečenca.
- 31 Súdny dvor ďalej poukázal na to, že dôvody odňatia alebo odmietnutia postavenia utečenca stanovené v smernici sú obdobné ako dôvody, ktoré podľa Ženevského dohovoru odôvodňujú vyhostenie utečenca. Súdny dvor zdôraznil, že kým v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky na dovolanie sa vyššie uvedených dôvodov, môže uplatnenie Ženevského dohovoru pripraviť utečenca o ochranu vyplývajúcu zo zásady zákazu vyhostenia do krajiny, kde môžu byť ohrozené jeho život alebo sloboda, smernica sa má vykladať a uplatňovať v súlade s právami zakotvenými v Charte, ktoré vylučujú akúkoľvek možnosť vyhostenia do takej krajiny. Za týchto okolností Súdny dvor vyhlásil, že v rozsahu, v akom smernica 2011/95 poskytuje s cieľom zabezpečiť ochranu bezpečnosti a spoločnosti hostiteľského členského štátu tomuto štátu právo odňať postavenie utečenca alebo odmietnuť priznanie postavenia utečenca, zatiaľ čo Ženevský dohovor umožňuje z rovnakých dôvodov návrat utečenca do štátu, v ktorom môže dôjsť k ohrozeniu jeho života alebo slobody, právo Únie priznáva dotknutým utečencom širšiu medzinárodnú ochranu, než akú zaručuje Ženevský dohovor.
- 32 Súdny dvor okrem toho uviedol, že odňatie postavenia alebo odmietnutie priznať postavenie utečenca nevedie k tomu, že osoba, ktorá má vo svojej krajine pôvodu opodstatnenú obavu z prenasledovania, sa zbavuje postavenia utečenca alebo stráca takéto postavenie. Hoci totiž táto osoba nezíska alebo prestane mať prístup ku všetkým právam a výhodám, ktoré smernica priznáva osobám v postavení utečenca, v každom prípade získava alebo si zachováva prístup k niektorým právam podľa Ženevského dohovoru. Súdny dvor dospel z tohto dôvodu k záveru,

že ustanovenia predmetnej smernice sú zlučiteľné so Ženevským dohovorom a s ustanoveniami Charty a ZFEÚ, ktoré vyžadujú súlad s uvedeným dohovorom.

- 33 Vnútroštátny súd odkazuje najmä na body 79, 80, 81 a 93 uvedeného rozsudku.
- 34 V rozsudku z 9. novembra 2010, B a D. (C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661), Súdny dvor rozhodol, že dôvody vylúčenia skúmané v danej veci [článok 12 ods. 2 písm. b) a c)] sa mali vykladať ako dôsledok činov spáchaných v minulosti, pričom konštatoval, že akékoľvek nebezpečenstvo, ktoré môže utečenec v súčasnosti predstavovať pre dotknutý členský štát, nemožno zohľadniť podľa článku 12 ods. 2, ale len na základe článku 14 ods. 4 alebo článku 21 ods. 2.
- 35 Vnútroštátny súd odkazuje najmä na body 100 až 105 uvedeného rozsudku.
- 36 S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti považuje vnútroštátny súd za nevyhnutné položiť Súdnemu dvoru uvedené prejudiciálne otázky.

PRACOVNÝ DOKUMENT